

מרגש: הגב' רחל הבר תה' אשת הרב אברהם ישעהו הבר זצ"ל בפרקיו יומן מחייו ארוכי המעש

[37]

הנעל שמותאמת לדוד המכוייד שלו עשויה עוד, ועל אף שהרבנים התירו לו לנעל אותה, הוא מעדיף להחמיר על עצמו.

במשך כל שעות يوم הכיפורים, השתמש בעלי בנעל גבס פשוטה שרכשנו ב'יד שרה', כאשר הבעייה הגדולה היא הפרש הגובה בין שתי הרגליים. מכיוון שהרגל הפגועה התקצרה בעקבות הפצעה, נוצר פער עצום בין הרגלים ובහיעדר הנעל המותאמת, מצא בעלי את עצמו נשען על עמוד החוץ בתנוחה אלכסונית בחלק

מן הזמן ובחלק אחר עומד על רגל אחת! במושאי יום כיפור, לאחר שזכה לעורר את הציבור בתפילה מרטיטה, התפרק בעלי על המיטה. שעות ארוכות לא הצליחו ממנה

כל ובמשך ימים ארוכים סבל מכABI'ם.

"אולי תסרב לבקשת המתפללים", התהנני אליו בשנים האחרונות, לא מסוגלת לראותו סובל כל כך. "אם לא תהיה שליח ציבור, לא תצטרך לעמוד כל כך הרבה שעות ולהישען באלאנס ולא תאלץ לעמוד על רגל אחת!". "את צודקת", הוא אמר, "אבל זיכוי הרבים...". ואני ידעת שגם בשנה הבאה ייגש להתפלל, כי זיכוי הרבים גבר אצלו על כל שיקול.

*

מרגש היה לראות כיצד לאחר פטירתו כל אחד מתפללי בית הכנסת דיבר על תפילה הנעילה שלו. "הוא היה מעמיד מול עינו את הצער השכינה ובוכה עליו בדמעות שליש", הגדר אחיד המתפללים, "הוא רואה את כל ישראל ואת צroteinיהם ובוכה אותם בכל לב", אמרו אחרים. וצדקו. זאת בדיקת היהתה מהות התפילה שלו, חווה את צער השכינה ונונע עינו וליבו להיות מיצר על אחיו.

"צדקה ממנה", עלהה כי מוחשبة לאחר שעוד מתפלל סיפר לאחר פטירתו על פסגה אליה זכה להגעה בשעת התפילה של בעלי, "התפילה של היהתה זיכוי הרבים אמיתי".

"זה רצון ה'. נכון, הרבה יותר קל לצלם והרבה יותר קשה לשחות ביום הקדוש הזה, אבל זה רצון ה', ממש עכשווי", אמר וccoli חף מעצב. מה פתאום להיות עצוב כאשר הוא עוזה רצונו של מקום? לימים, לאחר שחווה על בשרו את הקושי שבשתייה בבית הכנסת והבין מה מפריע לאנשים אחרים, הילך בעלי והשיג מעין "איגלוואים", שהיכילו את השיעור המדוקן הנדרש לשתייה. היו לנו איגלוואים מותוקים וכolumbia נטולי סוכר ואנחנו שלחנו מהם לכל נזרך. "יש אנשים", סיפר בעלי, "ששומרים את האיגלוואים מתחת לטלית ומחייבים אותם בסוד גדול, אני שמה בשביבים שיש להם טלית להסתתר תחתיה, אבל אני אישית מעדיף לא לצבוע אנרגיה על הסתרה. אם אני מחויב לשחות, אני רואה סיבה להסתיר זאת."

*

מספר שנים לאחר מכן התבקש בעלי להיות חזון בבית הכנסת בתפילה נעילה. איך אפשר? האם ראוו לאדם שאינו צם לשמש כשליח ציבור? התחבט בעלי. מה עושה היהודי של צורה במצב של התחבטות? פונה לרוב. ואכן בעלי נסע להתייעץ עם גודלי הפסוקים, האם להיעתר

לבקשת המתפללים? אם כן, כיצד? באופן ספציפי (שאין בו כדי להורות הוראה לרבים) קיבל בעלי תשובה שעליו לפגום את המשקה שלו, להפוך אותו למורי, ובאופן כזה יוכל לעבור לפני העמוד בלי חשש.

*

יום הכיפורים
"וחתמנו בספר החיים..." קולו של בעלי נשנק בבכי והקהל יחד איתו.

רק אני, ממוקמי שבאורות הנשים, ידעת, בכמה מאמצץ ברוכה עבورو העמידה לפני העמוד. מעבר לעובדה שהוא חלש כמו כל אדם אחר בשעה זו של שליח הזמן, הוא גם עומדת כעת במשך שעתיים רצופות של תפילה על רגל אחת.

בימים אלה אני קופעת מעט את רצף האירועים בהם עסקנו ומפליגת לזמן אחרים שיש בהם מסר עצום לימים הנוראים ממש.

עשרה ימי תשובה תשס"ח
יום כיפור הוא היום השמח בسنة!! היה בעלי מכריז בעשיית, כך היה אומר לתלמידיו וכן כיון אותו לומר לתלמידותי. זו הייתה התהוושה שהווינו בביתנו מידי שנה בהתקרב יום כיפור. נהרה של אושר נבטה מעין בעלי על כך שבזען זמן קצר נזכה לכפרת עונות ולקראבת ה', לצד אימת הדין וחadata קודש מעיצומו של יום נתן היה לקרוא על פניו את תחוושת ה"גilio ברעדה". ככל שנה בעלי חיכה בקוצר רוח ליום הקדוש הזה ולצום המכפר ולכך בשנה בה הוא החל בכלiotיו ואסור היה לו לצום חמשתי מאד שמא ישקע בעצבות. ככל שהתקרב יום ה兜ירום עקבי אחר מצב רוחו וביקשתי לראות כיצד יגיב להוראות המפורשת של הרופא על כך שהוא מנوع מלוצים. למטופלי דיאליה אסור לצום בשום אופן, זה פיקוח נפש של ממש, אך אין הוא, המחייב כל כך במצוות, יהיה מסוגל לשחות ביום כיפור?

"אני חייב להתייעץ", אמר עניינית מול גזירות הרופא ופנה אל ביתם של גדולי ישראל. אין כאן מקום לעצבות, יש מקום לבדוק מה עליו לעשות, ולפעול באופן הנכון ביותר.

"הקב"ה שציווה עלי לצום ביום ה兜ירום מצווה עלי כתע שלא לשחות זאת", חזר הביתה לאחר סבב ההתייעצות כשלולה נסוכה על פניו. האם זה קל?

האם נעים לעמוד ביום ה兜ירום בבית הכנסת, להוציא מים, למדוד 'פחחות משיעור' בכוסית, ולשחות? לא, זה לא נעים, אבל בחיים עושים מה ש צריך לא מה שנעים.
"אבל מה?" שאלתי אותו, לא מוצאת מילים לתמיל בהן את השאלה.

אנשים אמיצים באמצעות בדור

ומה הambilah? בתפילה זכה אנחנו אומרים 'אני מוחל לכלום חוץ ממי שהוטא נגיד' ואומר אחטא לו והוא ימחל לי'. "הרבי לא אמר כך, הוא שינה מילה אחת ואומר 'אני מוחל לכלום וגם למי' שאומר אחטא לו והוא ימחל לי'.

רגע לפני סיום הפרק, אני רוצה לשחרר אתך במכות שכתב לי אחד מתלמידיו של בעלי. "פעם יצא לי לדבר עם הרבה על ענייני המחללה. הרבי זצ"ל סיפר לי שבתפילות יום ה兜ירום הוא משנה מילה אחת".

הבהרה: עיתון כתיפה הוא שפונה לנברת הבר בבקשת להעלות על הכתוב מקורות החיים של בעלי זצ"ל. יהיו הדברים לזכות הרבים ולעלוי נשמעות של אברהם ישעה בן רב צבי